

Andre Delzennestraat 9, 7800 Aat, België.
<http://www.WerkDerBroden.org>

« *Laten we de kinderen een opleiding geven voor een betere wereld* »

Driemaandelijks - n°9 - 4de trimester 2005
Sluitings-toelating : BC 6295
Afgiftekantoor : Brussel X
Aanneming : P 304122

De geest van Kerstmis bestaat erin dat we diegenen bijstaan die behoeftig zijn, en nieuwe hoop geven aan diegenen die wanhopig zijn. Nu de periode nadert van de feesten, die wij waarschijnlijk in familiekring doorbrengen, kunnen wij met vreugde denken aan de talrijke kinderen in India die ons dankbaar zijn voor de hoop die wij in hun levens hebben gebracht. Laten wij dus blij zijn, en eraan denken dat wij de geest van Kerstmis alle dagen doen herleven dankzij onze steun en de vreugde die wij hen geven !

In deze nieuwsbrief delen drie studenten die ons deze zomer in India zijn komen helpen hun ervaringen met ons. Ik wens u een zalig kerstfeest !

Marc Valentin, Voorzitter

Dugawar, het verslag van een avontuur

Zoals een pasgeborene al krijsend op de wereld komt, zo zijn wij in *Dugawar* aangekomen vol verwondering. Zoals een baby zijn ogen opent om naar de wereld te kijken, zo zijn hier onze ogen ge-

Sophie, Benoît en Victor, die de school vorige zomer zijn komen helpen, worden ontvangen door de tweede klas van de lagere school.

opend voor wat voor ons een nieuwe wereld is. Een wereld vol hitte, stof, met een moordend verkeer samengesteld uit vrachtwagens, bussen, tractoren, motoren, fietsen, riksjas, voetgangers, koeien, buffels, honden, apen... en ik ben er vast een paar vergeten. Iedereen is in beweging, toetert, stopt, bekijkt ons, start opnieuw. Bekijkt ons? Jazeker: ons, Belgen, temidden van de Indiërs. Blanken temidden van de Indiërs. *Een eerste verschil.*

Langs de baan, suikerrietvelden, rijstvelden, steenbakkerijen – en hier en daar een belangrijke, troosteloze fabriek, lopen leurders, worden rijdende kraampjes geduwd, en gaan mannen en vrouwen gebukt onder de zware lasten van allerlei levensmiddelen... het leven vloeit hier als de rivier de Ganges: langzaam maar zeker. *Een tweede verschil.*

De baan wordt smaller en de serie zware vrachtwagens is geleidelijk aan uitgedund, om vervolgens helemaal te verdwijnen. Hier hebben de voetgangers het voor het zeggen. We naderen de kleine dorpjes. Hier rijst de minaret van een moskee hemelwaarts om bij Allah te geraken. En nog wat verderop nodigen de vloeiende rondingen en kleurige vormen van een hindoetempel de voorbijganger uit om Krishna, Shiva of Sarasvatī te aanroepen. Alles is hier religieus getint. Godsdiensten ontmoeten elkaar, vermengen zich, beïnvloeden elkaar, overheersen of bestrijden elkaar. *Een derde en een vierde verschil.*

Een dorp: huizen van leemmortel, van baksteen voor de meer welgestelde bewoners, straten in gestampte aarde. Riolen en afvoeren? Een gootje, of misschien twee, aan weerskanten van de straten, waar allerhande afvalstoffen vermengd geraken (huishoudelijk afval, dierlijke en menselijke afvalstoffen...) en niet afgevoerd worden. Wie praat hier over stank, over zuiverheid, over hygiëne, over gezondheid? De Indiër is schoon, gewassen, goed gekleed, met goed gekamde haren, gladgeschoren, maar India is vuil, en omdat het hier de gewoonte is om alles op straat te gooien, vermengt zich hier met de lekkere geur van specerijen een stank die bij ons enkel de ratten te ruiken krijgen. *Een vijfde verschil.*

Aan één kant heeft een jongeman met een opvallende en bebloede machete een povere, magere kip omgezet in enkele stukjes vlees

voor het avondeten. Aan de andere kant holt een kind, naakt, een onbekende bestemming tegemoet. Aan de overkant wordt een maaltijd bereid. Rijst, dal, chapatis. Dal? Een mengsel op basis van linzen. Chapatis? Een soort pannenkoeken gemaakt van water en meel. Rijst, dal en chapatis? Dat is het basisvoedsel dat je moet lusten of moet leren eten als je in India wil leven of overleven. Een wolk van vliegen stijgt op uit een kadaver als er een bus langsrijdt. Maar wacht even! Dat is niet zomaar om het even welke bus... **Het is de schoolbus! Van de Sint-Antoniusschool!** En ze zit vol met kinderen in hun wit-en-blauwe uniformpjes. *Een zesde verschil.*

We naderen *Dugawar*. Onze harten springen op bij het zien van de school. Pal in het midden van deze massa kleine, stoffige en achtergestelde dorpjes treffen wij gelukkige kinderen aan. Wie had het, nog maar drie jaar geleden, ooit geloofd, dat hier op een dag deze zo veelbelovende school zou staan? Terwijl de Staat het onderwijs op het platteland wilens en wetens verwaarloost, is hier een vredig oord van kennis, van know-how en ven levenskunst opgebouwd. *Een zevende verschil.*

En dat is meteen het laatste verschil waar ik hier op wijs. De lijst is lang niet compleet... Maar om terug te komen op onze kinderen. Gisteren speelden ze nog op straat en waren ze echte straatkinderen, maar vandaag leren ze dat voor hen de weg open ligt naar een veelheid van horizonten. Meer dan ooit geven

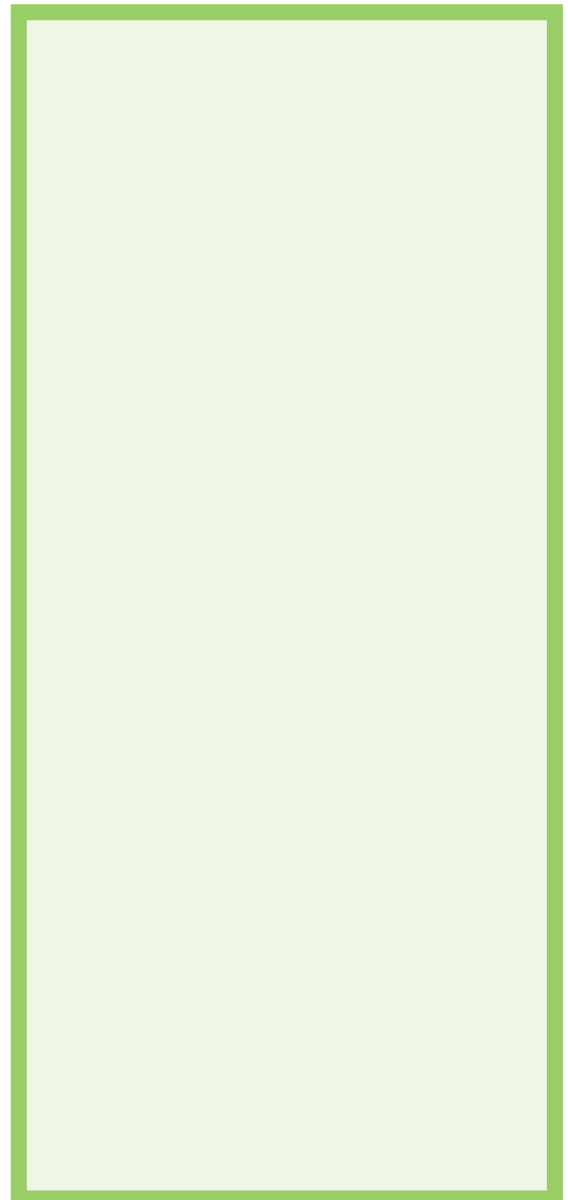

Toen de gevolgen van haar jet-lag eenmaal achter de rug waren, stortte Sophie zich, enthousiast op het onderwijs van de allerkleinsten.

wij er ons rekenschap van dat onderwijs, in even belangrijke mate als gezondheid en woonegelegenheid, een essentieel element is van vooruitgang. Deze leerkrachten, met wie wij hier gedurende drie weken zijn omgegaan, zijn de ambachtslui die de toekomst smeden. Wat is dit een motiverend project!

Elke dag, vertrekken de grote gele bus en de twee jeeps van de school om het merendeel van onze 300 leerlingen van vier tot acht jaar in hun dorpen te gaan oppikken. Ze hebben allemaal een uniform gekregen (blauwe rok of short, witblauw gestreept hemd, blauwe das), dat ze met zorg behandelen en met trots dragen als teken dat ze tot de school behoren. Na een soms chaotisch parcours stappen ze ten slotte uit bij de school, met hun boekentassen die wel erg groot lijken voor hun frêle schoudertjes. Sommige kinderen bieden ons een bloem aan, om ons te verwelkomen.

En dan begint de eerste reeks van vier uur les (engels, Hindi, wiskunde, wetenschappen, lichamelijke opvoeding...). Wij staan alle drie verbaasd over de omvang van hun kennis in vergelijking met die van Belgische kinderen van hun leeftijd. Tegen de middagpauze zijn wij uitgeteld door de hitte. We drinken samen met de leerkrachten één van hun heerlijke Indische theesoorten, en kijken toe terwijl de kinderen spelen in de schaduw van een boom.

In de namiddag volgen nog enkele lessen, en tegen 13.00u is de schooldag afgelopen. De kinderen gaan weer naar huis, met hun hoofdjes vol nieuw opgedane kennis. Maar naast een bescheiden hoeveelheid huiswerk wacht hen daar vaak ook nog de plicht om hun gezin te helpen: op het land werken, soms tot de nacht valt, en koken, en kleine broer of zus wassen...

Wij hebben niet alleen veel contact gehad met de leerkrachten, wij hebben ook veel met hen gepraat. Al die avonden die wij hebben

Sophie, Benoit, Victor op bezoek bij de kinderen in de leprozenkolonie die door ons gesponsord worden. Op gezette tijden controleren wij hun schoolse vorderingen.

doorgebracht met Molly, of met Krishna, toen we van gedachten wisselden en elkaar over onze ervaringen vertelden. Wat een prachtige herinneringen! De eindeloze spelletjes puzzel of Lego die we hebben gespeeld met de kinderen - diezelfde scholierijtjes die trots, begeleid door een tamboer, hun volkslied zingen; plots allemaal de slappe lach gekregen om een banaal misverstand; een frisse douche als de zon ondergaat en de temperatuur onder 30°C daalt, en de muggen beginnen met hun eeuwigdurende ballet in de nog lauwe lucht na de hitte van de dag; de smekende blik van de bedelaar; de geboeide blik van het kind, dat met interesse naar de leerkracht kijkt of met verwondering naar elk van ons.

Wij, drie jonge Belgen die, na afloop van dit avontuur, aan u, Molly, Marc, Krishna, Hatti, de chauffeurs, de directeur, Annie, Babil, Neelù en aan alle leerkrachten, Athul, Apus en aan alle kinderen dank jullie wel willen zeggen. Dank zij jullie konden wij onze ogen openen voor dit geweldige project, waarbij wij ons rekenschap gaven dat, meer dan ooit, de toekomst aan ons is, en dat het ook alleen aan ons is om er een betere toekomst van te maken. En de school van Sint Antonius is zonder de minste twijfel de eerste stap op weg naar die betere toekomst.

Benoît, Sophie en Victor

Verantwoordelijk uitgever : M. Valentin, A. Delzennestraat 9, 7800 Aat

Het Werk der broden van Sint Antonius van Padua is een onafhankelijke organisatie zonder winstoogmerk, die zich inzet om

voor en met kinderen te werken. Wij geloven dat alle kinderen recht hebben op gezondheidszorg, onderwijs en een toekomst waarin zij hun talenten kunnen ontwikkelen en realiseren.

Wij worden ondersteund door de gulle giften van particulieren. Ons werk vindt voornamelijk plaats in het noorden van India. Onze nieuwsbrief wordt elk kwartaal verzonden naar al wie ons steunt.